

הילד אהרון מעטוף בן ה-13, סמל המחמיד. נער המבלה כל יומו בספרייה קודש, לא נמצא ראוי להתקבל ללימודים בישיבת נחלים בגלל פיאותיו.

סיפר אהרון. אך גם ההתרגשות לא מנעה מן העילוי הצעיר לזכות במקום הראשון. "קיבלתי 27 נקודות, השני קיבל רק 19", נזכר אהרון. בחידון השתתפו גם תלמידים מישיבת נחלים. "איש מהם לא זכה בשום מקום באותה תחרות!" מציין האב, כמו נוקם את עלבונו.

עם סיום לימודיו בבית הספר היסודי, עבר אהרון בחינות מיוחדות של משרד החינוך. הבחינות קבעו, כי אהרון הוא ילד מחונן בעל רמת מישכל גבוהה מן הרגיל. הומלץ שילמד בבית ספר מיוחד. אך האב ביכר ישיבה על סני בית ספר, וכך זכה לסטירת לחי מצלצלת, דווקא מן הממסד הדתי.

כעת לומד אהרון בכפר הרואה. הישיבה קיבלה את אהרון בורעות פתוחות. "היחס אליו בישיבה הוא טוב מאד. ממש באופן הפגנתי, מציין האב. "הנהלת הישיבה, ששמעה את כל הרעש שהוקם סביב אהרון, רוצה כאילו לכפר על העוול שנעשה לנער בישיבת נחלים."

"אתה יהודי

בכלל?"

כ שהתעוררה המהומה סביב בני, ממשיך משה מעטוף, "שינה הרב בוגאץ את דעתו וחיה מוכן לקבל את אהרון. לחצו עליו כנראה מלמעלה. הוא הסביר, כי לא רצה לקבל את אהרון מפני שפחד שיתקלקל.

"הוא אמר להם, שהבן שלי דתי מאוד, ובישיבת נחלים הערכים שלו ילכו לאיבוד. הוא אמר גם, שכל הפתק הזה הוא אי הבנה מצדו. כאילו אני לא יודע לקרוא ולא מבין עברית.

"יכולתי להכניס את הילד שלי לנחלים אחרי התנצלות של הרב, אבל החלטתי שלא. הבן שלי לא ילמד בבית ספר אני טישמי."

הרב בוגאץ ראש ישיבת נחלים, ש נשאל על המיקרה, סירב להרבות דברים.

"הכל אייבנה גדולה ואין לי מה להור סיף על זה" סיכם כבוד הרב.

בוגאץ גילה אדיבות רבה בהציעו כוס מיים קרים לכתב העולם הזה, שבא לקבל את תגובתו. אך כשהושיט את הכוס והבן חזן כי הכתב המזיע גומע אותה בכליעה אחת, בלי שום ברכה, הוסיף בהסתייגות: "אני מקווה שאתה בכלל יהודי."

הפתק שנקלע בטעות למיסמכים החוזרים:

"אהרון מעטוף ברקת. למד הרבה, אבל

מאוד מבולבל. לא הצלחתי להוציא ממנו

אף תשובה מלאה אחת. תימני עם פיאות

ארוכות מאד עד אחרי (מחוק) הסוטר.

למה לנו כאלה. כדאי לא לקבל."

הישיבה בניין ישיבת נחלים. הישיבה נחשבת בקרב חוגי המפד"ל לטובה בישיבות מסוגה. זו היתה גם הסיבה, שבגללה בחר בה משה מעטוף כמקום לימוד לבנו העילוי. אך במהרה גילה, כי מלבד שמה הצועד לפניו, יש לישיבה עוד כמה צדדים אפלים למדי. "בני לא התקבל בגלל שהוא תימני", אמר.

י.ב. הרב יהודה בוגאץ, ראש ישיבת נחלים, האיש אשר סירב לקבל את הנער התימני ארון הפיאות בטיבה: "למה לנו כאלה?"

הם נדהמו כמוני והבטיחו לפעול. אבל בתדהמה והבטחות נגמר כל העניין. איש לא פעל ואיש לא ניסה לתקן את העוול. "בסוף נכנעתי והחלטתי לשלוח את בני לישיבה אחרת, לישיבת כפר הרואה."

הטוב ביותר, לא

היה טוב מספיק

א הרון מעטוף, נער שחרחר, צנום, ארון פיאות, הוא סמל המתמיד.

"הוא מסוגל לשבת כל היום בבית ו לקרוא" מעידים עליו בני משפחתו. "תן לו איהו ספר והוא ישב בבית עשרים וארבע שעות ביממה. קריאה ולימוד זה כל עולמו. ואחד כזה דוחים מישיבה בגלל פאות?"

עוד בינקותו נמשך אהרון לתנ"ך, ל תלמוד ולשאר ספרייה קודש. כשכל ילדי השכונה שיחקו בחוף וקראו לו להצטרף, ישב הילד ושינן דפי גמרא. כשהגיע ל בית הספר העממי ניבאו מוריו: "זה הקטן, גדול יהיה בתורה!"

"רצו להקפיץ אותו כיתה" מספר האב. "אבל לא רציתי, כדי שלא ירגיש בודד בין ילדים מבוגרים ממנו. גם ככה היה יושב מספיק לבד בבית."

בהיותו בכיתה ז' החליט אהרון לגשת לחידון התנ"ך, שערכה המועצה האזורית בבארות יצחק.

בבית הספר נערכו בחינות מוקדמות, והוחלט לשלוח את אהרון ועוד שני תלמידים נוספים לבחינות הסופיות. לקראת החידון עצמו.

מבין שלושת המועמדים של בית ספרו, היה אהרון הטוב ביותר. הוא נבחר לייצג את כפרו — ברקת.

סטירת לחי

מצלצלת

ה ייתי נרגש מאוד כשעליתי לבן מה יחד עם שאר המשתתפים,